

De wens in het water

Annette Verspoor

JEUGDROMAN

INKIJKEXEMPLAAR

Annette Verspoor

De wens in het water

Jeugdroman

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

1

‘Hier is het!’ Bij een grote boom staat een man met een witte baard en een bruine pet op zijn hoofd. Hij praat in zichzelf. ‘Een, twee, drie’, zegt hij. ‘Vier, vijf, zes.’ Hij neemt grote stappen. Na zes stappen kijkt hij om zich heen. Verderop ziet hij een boom die nog groter is. ‘Of is het die daar?’ Hij weet het niet meer zeker. Hij loopt erheen en kijkt omhoog naar de enorme takken. ‘Als dit de goede boom is, dan moet ik opnieuw gaan tellen.’ Hij doet zes stappen naar rechts. ‘Maar dat kan helemaal niet!’ roept hij boos als hij bij de laatste stap tegen een kleine boom aan botst. ‘Die stond er niet. Dat weet ik zeker.’ Hij leunt op zijn wandelstok en pakt een schrift uit de witte tas die hij bij zich heeft. Het is een oud schrift met een groene kaft. Ergens tussen twee bladzijdes zit een stukje papier met cijfers en lijnen. ‘Twintig stappen rechtdoor,’ mompelt hij, ‘dan tien stappen naar links. Ja, dat was het. Nu nog de goede boom vinden.’ De man kijkt naar links en naar rechts. ‘Kom op,’ zegt hij tegen zichzelf, ‘wel een beetje tempo, anders kom je te laat.’ Hij doet het schrift weer in de tas. Maar net als hij verder wil zoeken naar de juiste boom, hoort hij stemmen.

‘Nee! Nee!’ zegt hij hardop. ‘Ik kan nu geen lawaaimakers gebruiken.’

De stemmen komen dichterbij. De man duwt takken opzij om zich te verstoppen, maar zijn tas blijft achter een van de takken hangen en valt op de grond. Die tas pak ik later wel, denkt hij en hij kan nog zich nog net op tijd verschuilen in de schaduw van een struik.

2

‘Weer mis. Nog eentje en dan ben jij.’

Zomer pakt een steentje. Aisha en zij doen een spelletje. Wie de meeste steentjes tegen de boom gooit, heeft gewonnen. Zomer gaat er goed voor staan, knijpt een oog dicht en werpt. Het is weer mis. Haar steen raakt niet eens de stam en vliegt schuin voorbij de boom naar een picknicktafel. Daar valt hij in een rode broodtrommel. ‘Tik’, klinkt het. Zomer en Aisha verstoppen zich giechelend achter de boom, maar dat lukt niet helemaal. Je ziet nog net een blonde paardenstaart aan de ene kant en bruine krullen aan de andere kant van de stam.

Groep 7/8 van meester Luc volgt een les in het bos over de geschiedenis van hun dorp Bakel. Ze werken aan een schoolproject: ‘geschiedenis in je achtertuin’. In elk dorp en elke stad ligt wel een stukje geschiedenis, had meester Luc verteld toen ze ’s morgens het bospad op liepen. Omdat er bijvoorbeeld een echte middeleeuwse pot wordt gevonden in je eigen tuin. Of er is een mooi verhaal te vertellen over de straat waar je woont.

Maar nu hebben ze even pauze.

‘Die krijg je terug, en hard ook!’ roept Mathijs en hij pakt het steentje uit zijn broodtrommel.

‘Kom op Jur, dat kunnen wij beter.’ Hij rent de meiden achterna en gooit het steentje.

Maar de meiden zijn sneller.

‘Jur, nu jij!’ roept Mathijs.

Maar Jur blijft zitten. Hij maakt met zijn rode sneakers kringetjes in de aarde voor hem en kijkt naar Aisha. Zomer heeft ondertussen een dennenappel gevonden en gooit hem naar Mathijs. De dennenappel raakt zijn schouder.

‘Jur, help!’ roept Mathijs lachend. Hij doet net alsof hij geraakt is door een kogel en valt tussen de takken en bladeren op de grond.

Jur staat snel op om zijn vriend te helpen. Hij ziet niet dat Aisha ook een dennenappel in haar hand heeft. Ze mikt en gooit, zo tegen zijn hoofd aan. Verbaasd wrijft Jur over zijn voorhoofd. Aisha kijkt hem lachend aan.

‘Zeg Zomer en Aisha, hou daar eens mee op’, roept meester Luc. Hij neemt een hap van zijn boterham met kaas.

Zomer ziet dat er een stukje kaas aan de baard van meester Luc blijft hangen. Ze stoot Aisha aan. ‘Kijk, kijk.’

De meiden houden het niet meer van het lachen.

‘Oké, ga maar een eindje verderop zitten en kom terug als de slappe lach over is.’ Meester Luc heeft er genoeg van. ‘Jur en Mathijs, jullie blijven hier’, zegt hij als hij ziet dat de twee jongens dennenappels bij elkaar rapen om de meiden te bekogelen. ‘Ga maar vast nadenken over jullie schoolproject.’

Zomer en Aisha lopen verder het bos in. Af en toe borrelt

er nog een beetje slappe lach omhoog. Ze zien een boom met takken als armen, met aan het uiteinde een vogelnest. Onder de boom staat een groepje paddenstoelen.

‘Hoezo heet het een “paddenstoel”?’ denkt Aisha hardop. ‘Het is toch geen stoel van een pad?’

En daar moeten ze weer heel hard om lachen.

Iets verderop zien ze een plek waar veel dennenappels op de grond liggen. Ze bedenken een nieuw spel. Wie de meeste dennenappels kan oprapen in tien tellen.

‘Een, twee...’ begint Aisha.

Boven in de boom vliegt een vogel verschrikt op.

‘Drie, vier...’

De meiden stoppen zo snel mogelijk hun zakken vol. Aisha gooit ze zelfs in haar capuchon.

‘Negen, tien, stop’, roept Zomer.

‘Elf!’

‘Hoezo, elf? We hadden toch tien tellen afgesproken?’ Zomer kijkt Aisha vragend aan.

‘Dat was ik niet, dat zei je zelf’, zegt Aisha.

‘Ik zei helemaal geen “elf”, jij zei “elf”.’ Zomer gooit de dennenappels in haar jas die ze op de grond heeft gelegd.

‘Oh, jij speelt vals. Je gebruikt de jas als tas.’ Aisha schopt boos in een hoop met dorre bladeren.

‘Jij doet ze in je capuchon.’

‘Ik...’ begint Aisha, maar dan stopt ze met praten. ‘Kijk!’

Een paar passen verder ligt een witte tas van stof.

‘Lag die er net ook al?’

‘Ik weet het niet.’

‘Daar kunnen dieren in stikken, in die hengsels.’

Zomer loopt naar de plek waar de tas ligt en duwt er zachtjes tegenaan. ‘Er zit iets in.’

‘Hè bah.’

Durf jij hem op te rapen?’ Zomer kijkt Aisha aan.

‘Nee, dat is echt vies! Misschien heeft er iemand in gepoept of zo.’ Aisha schudt haar hoofd, een paar dennen-appels uit haar capuchon vallen op de grond.

Zomer bukt voorover en bekijkt de tas van dichtbij. ‘Hij ziet er niet echt vies uit.’ Heel voorzichtig pakt ze een van de hengsels en trekt de tas naar zich toe. ‘Pak jij de andere, dan kijken we tegelijk wat erin zit. Als het eng is laten we hem snel vallen en rennen we weg.’

Aisha wikkelt de mouw van haar trui om haar hand en pakt een van de hengsels.

Ze kijken in de tas.

‘Het is een boek!’ zegt Zomer teleurgesteld. ‘Wie laat er nou een boek in een tas achter midden in het bos?’ Ze steekt haar hand in de tas en haalt er een boekje met een groene harde kaft uit. Ze slaat het open en leest hardop wat er op de eerste bladzijde staat: ‘Hi Diary.’ Een voor een slaat ze de bladzijden om.

‘Wat is het? Wat is het?’ Aisha heeft nog steeds een van de hengsels vast.

‘Volgens mij is het een schrift. Maar veel ouder dan de schriften die wij op school gebruiken. Moet je zien.’ Ze zwaait het schriftje heen en weer voor Aisha. ‘Hier, kijk!’

Aarzelend pakt Aisha het aan. Ze houdt het voor zich alsof er elk moment iets uit kan komen. Maar dan wordt zij ook nieuwsgierig en bladert door het schrift. Zo te zien is er

door één persoon in geschreven, op heel veel bladzijden. Af en toe is het een beetje vervaagd, maar je kunt nog wel lezen wat er staat. Ze leest een stukje voor:

Hi Diary,

Mijn naam is Karel en ik ben 11 jaar en ik begin dit dagboek omdat ons dorp Bakel is bevrijd! Ik zeg 'Hi Diary' omdat dat Engels is. Het lijkt op 'hoi diarree', maar betekent 'hoi dagboek'.

“Hoi diarree”, dat is een goeie! proest Aisha, en bijna krijgt ze weer de slappe lach.

‘Lees nou door’, roept Zomer.

Een paar dagen geleden reden er tanks met Engelse soldaten door de straat. 'De Tommies zijn er!' hoorde je overal. Papa, mama en ik zijn meteen naar buiten gerend. Iedereen kwam de straat op. De soldaten deelden chocola uit. Ik heb er meteen een stukje van geproefd, het was zoet maar ook bitter. Ik hoop dat er nu geen vliegtuigen meer neerstorten. Maar af en toe wordt er nog wel flink geschoten. De dorpen in de buurt zijn niet allemaal bevrijd. Laatst klonk er nog een enorme klap, die dreunde door het hele dorp. Gelukkig bleef het glas van onze ramen heel. Maar mama liet van schrik een bord uit haar handen vallen. Toen we de tuin in liepen zagen we een rookpluim. 'Ze hebben een Skytrain geraakt, de schoften', riep de buurman en hij zwaaide met zijn vuist naar de lucht.

Ik heb dit schrift gekregen van mijn opa uit Helmond. Eigenlijk moet ik hier sommen in maken. Maar ik speel veel liever buiten. Ik mocht een hele tijd niet eens in de tuin spelen omdat er zo gevochten werd. Bijna elke nacht sliepen we in de kelder. Op het laatst waren we daar zelfs de hele dag. Ik was bang dat ik er mijn hele leven moest blijven.

Maar nu de moffen zijn gevlucht, letten ze niet meer zo op me. Toen ik weer naar buiten ging, zag ik dat er granaatscherven in de houten rolluiken voor het raam zaten. Stel je voor dat we daar net hadden gestaan. Een eindje van ons vandaan lag de hele voorkant van het huis van buurman Sjeferuit. Je kon hem zien zitten op de bank in zijn zitkamer. Het leek wel een poppenhuis, maar dan levensgroot. Er logeren ook Tommies in ons dorp.

Mama roept dat ik moet komen eten. Morgen verder.

‘Moffen? Tommies?’ Aisha leest het stukje nog eens door. ‘Wie waren dat ook alweer?’

‘Zullen we het schrift meenemen?’ zegt Zomer. ‘We kunnen aan mijn broertje vragen of hij het weet. Hij heeft games over de oorlog. En ik wil weten wat er verder in staat.’

‘Misschien is iemand het verloren’, zegt Aisha aarzelend. ‘Maar we kunnen het lenen en leggen het dan weer terug. Niemand kan boos worden dat we iets lezen, toch?’

‘Aisha! Zomer!’ De stem van meester Luc komt van ver.

Zomer doet het schrift terug in de tas, de dennenappels schudt ze uit haar jas. Aisha is vergeten dat die van haar nog in haar capuchon zitten.

Niet zo ver daarvandaan schopt iemand tegen een boom. ‘Elf!’ zegt hij boos. Hij schopt nog eens tegen de boom. Ze hadden bang moeten worden toen ik dat riep, ze hadden weg moeten rennen, denkt hij. Hij kan zichzelf wel voor zijn kop slaan. Er is niet veel tijd meer, hij moet het schrift terugvinden. Als hij voor de derde keer tegen de boom wil schoppen, stapt hij op een afgevalen tak. Onder zijn gewicht knapt de tak in twee stukken. Geschrokken blijft hij staan. Het galmt door het bos.

Zomer en Aisha horen het niet, ze rennen over het pad naar de rest van de klas.

‘We zijn klaar met lachen’, zegt Aisha tegen meester Luc.

Het stukje kaas zit niet meer in zijn baard. Gelukkig maar, anders was het lachen misschien weer van voren af aan begonnen. Zomer stopt de tas met het schrift in haar rugzak.

Ze lopen langs Jur en Mathijs.

‘Hoi’, zegt Jur en hij kijkt naar Aisha.

‘Hoi’, zegt Aisha.

3

Storm wil net zijn laptop aanzetten als hij zijn naam hoort roepen. Hij kijkt uit het raam. Daar staat zijn vriend Jur in de tuin. Jur en Storm wonen in dezelfde straat, schuin tegenover elkaar. Ze zitten bij elkaar op school, maar Storm zit een klas lager, in groep 6.

‘Hé Jur!’ zegt Storm.

‘Hé Storm!’ zegt Jur.

Even later zitten ze op de kamer van Storm. In de kamer ernaast klinkt muziek en gepraat.

‘Klopt het dat ik Aisha hier naar binnen zag gaan?’

‘Aisha?’

‘Ja man, waar heb je haar verstopt?’ vraagt Jur terwijl hij zoekend om zich heen kijkt.

‘Hou op, Aisha is een vriendin van mijn stomme zus, ze zit hiernaast.’ Storm wijst naar de muur.

‘Zo stom vind ik Zomer en Aisha niet hoor, en volgens mij vinden ze mij ook wel aardig,’ grijnst Jur, ‘vooral Aisha.’

‘O, dus je komt voor de meiden?’

‘Natuurlijk niet, maar ik mag van mijn moeder niet meer

achter de computer, dus kom ik hier. Ik moet om acht uur thuis zijn. Gamen?’

Maar net als ze willen beginnen wordt er op de deur geklopt.

‘Nee!’ roept Storm.

‘Ik wil alleen wat vragen’, zegt Zomer aan de andere kant van de deur.

‘Ja, wij willen wat vragen’, zegt Aisha. ‘Mogen we even binnenkomen?’

‘Natuurlijk’, zegt Jur.

Storm kijkt hem boos aan.

De deur gaat open en daar staan ze op de drempel. Aisha met haar lange krullen en Zomer met haar paardenstaart.

‘We wilden net gaan gamen’, zegt Storm nog, maar zijn zus en Aisha lopen al de kamer binnen en gaan op de grond zitten.

‘Weten jullie iets van moffen?’ vraagt Aisha.

‘Van wat?’ Jur kijkt verbaasd.

‘Moffen’, herhaalt Zomer.

‘Waarom wil je dat weten?’ Storm kijkt zijn zus aan.

‘Gewoon...’

‘Gewoon? Hoezo gewoon?’

Aisha kijkt Zomer aan. ‘Zullen we het ze vertellen?’

Zomer knikt.

We hebben een oud schrift gevonden van een jongen van elf’, begint Aisha.

‘Duh, ik heb hier ook nog wel oude schriften liggen,’ zegt Storm, ‘en ik ben ook bijna elf.’

‘Wacht nou even.’ Zomer rolt met haar ogen.

Aisha haalt een schrift met een groene kaft achter haar rug tevoorschijn en houdt het omhoog. ‘Dit is het dagboek van een jongen die Karel heet. Hij schrijft dat de oorlog is afgelopen hier in Bakel en dat de moffen gevlucht zijn. *Hi Diary*, schrijft hij boven elk stukje.

‘Hoi diarree’, mompelt Zomer.

Aisha leest voor vanaf de eerste bladzijde en ook nog een stukje verder:

Hi Diary,

Vandaag moest ik een boodschap doen voor mama. Ze gaf me de distributiebonnen voor meel en surrogaatkoffie en ik deed ze in mijn zak. Ik was van plan direct naar de winkel te gaan, maar aan het eind van de straat zag ik de drie rotjongens staan die me altijd pesten vanwege mijn rode haar. Mathieu, Wil en Bernard heten ze, maar ik noem ze de bende van Bakel. Snel nam ik een andere straat en rende een stuk het bos in totdat ik zeker wist dat ze me niet achternakwamen. Jammer dat Nelleke, de zus van Mathieu, er niet bij was. Zij is wel aardig. Dan had ik er wel langs gedurfd.

Op sommige plekken in het bos zijn enorme kuilen waar tijdens de oorlog bommen zijn ingeslagen, de bomen liggen er slordig op de grond. Op andere plekken staan de bomen dicht op elkaar en komt er weinig zon door de bladeren heen. Ik bleef staan om bosbessen te plukken die nog aan de struiken zaten. Plotseling hoorde ik boven me een zware stem.

'Stil blijven staan of ik schiet!'

Ik pieste haast in mijn broek van angst. Natuurlijk bleef ik staan. Er liepen dan wel Engelse soldaten door Bakel, maar niet alle Duitse soldaten waren weg. Ze hielden zich schuil en hoopten dat het Duitse leger snel weer terug zou komen. Ik was natuurlijk met mijn stomme hoofd tegen zo'n mof aan gelopen.

'Handen omhoog!' zei de stem bars.

Vanzelf deed ik wat er gezegd werd. De mofsprak eigenlijk best goed Nederlands. Ik hoorde niets meer en voorzichtig keek ik omhoog, maar gelijk klonk de stem weer.

'Laat die bosbessen vallen.'

Ik deed mijn hand open en er vielen wat besjes uit, de rest had ik finge knepen.

'Dief!' De stem klonk nog bozer.

Toen begonnen de takken van de boom boven me enorm te zwiepen en te zwaaien en kwam er achter de bladeren een stukje van een pistool tevoorschijn.

'Ben je een mof?' vroeg de stem.

Ik antwoordde van niet.

'Ben je een verrader?'

Ik schudde mijn hoofd.

'Maak je zakken leeg.'

'Eh...'

'Maak je zakken leeg, ik zeg het niet nog een keer!'

'Mag, mag... mag ik dan mijn handen naar beneden doen?' Ik wilde stoer klinken maar mijn stem bibberde.

'Doe maar', zei de stem. 'Hoe wil je anders je zakken leeghalen?'

Ik voelde in mijn rechterbroekzak en haalde daar de bonnen uit voor de boodschap, een zakdoek en een stukje van de wikkel van de chocolade die de soldaten me hadden gegeven. In mijn andere zak zat het zakmes dat ik van mijn vader had gekregen voor mijn verjaardag. Heel langzaam haalde ik het tevoorschijn.

‘Sneller!’

De bladeren bewogen boos. De loop van het pistool was nog steeds op me gericht. Het zakmes lag nu in mijn hand.

‘Laat vallen!’

Ik gooide het mes voor me neer, waar het in het mos bleef liggen. Hoe moest ik aan mijn vader uitleggen dat ik het was kwijtgeraakt?

‘Goed’, klonk het. ‘Als jij je mes terug wil, ga je eten voor me halen. En als je me verraadt aan de moffen... Ik weet je te vinden.’

‘Maar de oorlog is voorbij’, riep ik.

‘Maak dat de kat wijs. Dan waren ze me allang komen halen. Ik hoor nog elke dag schieten. En nu ren je snel weg en kom terug met eten!’

Ik draaide me om en rende zo snel mogelijk het bos uit, naar huis. En nu zit ik op mijn kamer te schrijven en weet niet wat ik moet doen. Waar haal ik zo gauw eten vandaan en krijg ik mijn zakmes ooit nog terug?

‘Wanneer was de oorlog ook alweer?’ vraagt Storm.

Jur tikt snel wat in op de laptop en zegt: ‘Als ik op “oorlog” zoek krijg ik er heel veel.’

‘Je moet bij “Tweede Wereldoorlog” kijken’, zegt Zomer. Nu vindt hij het meteen. ‘1940-1945.’

‘Was de oorlog hier in Brabant niet eerder afgelopen dan in de rest van het land?’ vraagt Aisha. ‘Volgens mij hebben we dat laatst geleerd op school. Nu weet ik het weer. Het woord “mof” werd gebruikt voor de Duitsers.’

‘Als Karel zegt dat de moffen gevlucht zijn bedoelt hij dus Duitse soldaten’, vult Zomer aan.

‘En Tommies?’ vraagt Aisha.

“Tommies” was de naam voor Engelse soldaten. Zij hebben de moffen verjaagd uit Bakel’, leest Jur vanaf het scherm.

‘Maar Karel werd wel bedreigd daar in dat bos. Wie was dat dan?’ Jur staat op en pakt het schrift over van Aisha. ‘Ik wil weten hoe het verdergaat, jullie niet?’

Hi Diary,

Vannacht droomde ik dat mijn zakmes gewoon op mijn bureau lag. Maar toen ik vanmorgen keek zag ik alleen mijn schoolatlas. De atlas ligt altijd open op de kaart van Nederland. Met potlood hou ik bij waar Nederland al bevrijd is van de moffen. Mama was heel boos toen ik zonder meel en koffie terugkwam. Ik zei dat ik de bonnen was kwijtgeraakt. Maar ik zei niets over de man in het bos.

Het is niet eens echte koffie maar surrogaat. Een mengsel van erwten, eikels en bonen. Zo erg is het dus ook weer niet dat ik die bonnen niet meer heb. ‘Ik weet niet wat er met je aan de hand is,’ zei mama, ‘maar ga maar eens diep nadenken hoe we de komende week aan brood moeten komen, zon-

der meel.’ Nu moet ik dus een hele berg voedsel vinden. Voor thuis en voor de man in het bos. Ik hoop bijna dat er een luchtalarm afgaat zodat we naar de kelder moeten om te schuilen. Misschien dat mama dan vergeet dat ze boos op me is. Het zou zomaar kunnen. Want de Duitsers zitten hier niet zo heel ver vandaan en er wordt soms nog geschoten.

Toen ik jonger was, dacht ik dat we na de oorlog gewoon weer naar de winkel konden gaan en dat alles weer normaal zou zijn. Dat alle huizen die kapot waren gebombardeerd weer heel zouden worden. Maar het lijkt wel alsof er niets veranderd is na de bevrijding van ons dorp. Er lopen nog steeds soldaten door de straten, al zijn het nu Engelse soldaten. En je moet net als daarvoor lang in de rij staan voor een beetje eten. Stel dat ik de bonnen terugkrijg, dan kan ik ze niet eens meer gebruiken. Die kan je alleen inruilen voor eten op de tijd die staat aangegeven in de krant. Maar het ergste is mijn zakmes. Ik moet een manier vinden om dat terug te krijgen, voordat mijn vader ernaar gaat vragen.

‘We moeten hem helpen!’ roept Storm. ‘Ik heb een plan. We vragen gewoon alvast ons zakgeld voor volgende maand en dan...’

‘Ja, en dan?’ Zomer kijkt haar broertje aan alsof hij gek geworden is. ‘Je kunt niet door het dagboek heen naar de tijd van Karel.’

‘Ik vind het echt zielig.’ Aisha loopt naar Jur die het boek vastheeft, en leest nog eens de laatste regels.

Jur durft zich opeens niet meer te bewegen. Aisha is nog nooit zomaar naar hem toe gekomen. Hij krijgt het er warm

van. Als ze het hele dagboek met z'n vieren gaan lezen, dan betekent dat dat hij Aisha vaker ziet. 'Ik heb een plan!' roept hij.

'Begin jij nu ook al?' zegt Zomer.

'Nee, nee, een ander plan.' Aisha kijkt hem aan. Hij krijgt het warm. Nu moet hij ook echt met een goed plan komen. 'We kunnen afspreken dat we alleen in het schrift lezen als we met z'n vieren zijn.'

Storm schrikt. 'Nog een keer mijn zus in mijn kamer? Dat overleef ik niet.'

'Jij mag er niet eens in lezen, Stom. Het is ons boek', zegt Zomer.

'Ik heet Storm, niet Stom!' Hij pakt het schrift uit de handen van Jur en gooit het naar Zomer.

'Hé gek, zo gaat het stuk!' Ze pakt het van de grond. 'Kom op Aisha, we gaan weer.'

Zomer staat op en trekt Aisha met zich mee.

Jur staat ook op.

'We gingen toch gamen?' zegt Storm.

'Ik moet naar huis, het is bijna acht uur.'